

DE VREEMDELING IN UWE POORTEN

FRAGMENT

DOOR EVA RAEDT DE CANTER

NOG wat slapen. Het licht schijnt al geel door de gele gordijnen, de kleine kier ertusschen vonkt van zon. Buiten de deur is het druk. Vlugge, kittige vrouwenstapjes, als twee voeten die krijgertje spelen. Gedecideerde mannenstappen, een kraak in iederen voet. Maar dat heeft niets met hem te doen. Hij is alleen en warm en stil. Tusschen de schouderbladen, langs de ruggegraat, tot in het kruis rilt zijn welbehagen. Lekker in bed, zacht en lauw. Stemmen, gedempt voor de laatslapers, anderen roepen elkaar gedachteloos een goeden morgen toe en „Zeg, luister eens” Nog verderaf rinkelt porcelein en zilver. Een heele troep Engelsche meisjes met onderwijzeressen logeert in het hotel. Kwetterende vogels op hooge til, 's morgens vliegen zij uit, 's avonds komen zij terug, allen met kleine pakjes, als veeren voor het nest of wormen voor de jongen, druk snaterend eerst, dan trager, stiller, eindelijk mompelend en geeuwend, tot ze een voor een wegstappen naar stok. Hij kan met dichte oogen het plein buiten zien: de groote bloemenmanden vol kleurvlekken, de dikke, drukke vrouwen erachter, alleen hun drukte maakt al moe. Nog dieper wegkruipen, een hol maken van dekens en kussens. O ja, Constance is al wel drie keer op zachte voeten naar het bed geslopen, heeft zich óver hem gebogen, luisterend, wachtend. Hij kan de chocola ruiken, proeft de beschuiten, de honing. Zij zal hem streelen, prijzen, bewonderen. Was het nu niet prettig, gisteravond? Zie je wel, dat je niet bang hoeft te zijn. Wat weet zij van bang zijn, 't is niet voor zijn spel, niet voor hem zelf, die angst, maar o Niet denken, slapen. Altijd slapen, altijd dagdroomen opbouwen, steeds nieuwe, steeds dezelfde. Hij er middenin, alles lukt, alles kan, alles mag. Nee, Constance, wacht nog maar. Ik slaap, je mag me niet wakker maken, je durft me niet wakker maken. Een kind in den groei heeft slaap noodig. Een vage smaak van gebrad vleugt langs zijn verhemelte. Hij speurt, tracht den smaak te benaderen, de oogen tot spleetjes als een spinnende poes. Weg! Ha, dat was dat was Weet niet. Nu slaat hij toch de oogen op, de kamer is onbekend, een vreemde kamer in een vreemde stad. Maar hij kent de wanorde, zijn kleeren op een bergje, zijn viool op een stoel, „dicht bij het bed, Constance, dan kan ik morgen álles spelen”, de kanten kraag uitgespreid op tafel, en de kranten. O, nee, ik sta nog niet op. Het witte plafond heeft allerlei kleuren, als paarlmoer, als olie op water, als . . . als . . . Rose, groen, geel, wit, grijs, blauw. Als ik groot ben,